

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 385/2025
03.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Милене Рашић, Слободана Велисављевића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јована Симића, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Симића, адвоката Михаила Зечевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 209/24 од 12.11.2024.године и Вишег суда у Краљеву Кж1 6/25 од 23.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.04.2025.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Симића, адвоката Михаила Зечевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 209/24 од 12.11.2024. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 6/25 од 23.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 209/24 од 12.11.2024. године окривљени Јован Симић оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године, у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 29.04.2024. године, до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у корист Основног суда у Краљеву и Основног јавног тужилаштва у Краљеву, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, као и да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени АА упућен да имовинскоправни захтев оствари у парници.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 6/25 од 23.01.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Јована Симића, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Јована Симића, адвокат Михаило Зечевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, утврди да је повређен члан 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног и укине побијане правноснажне пресуде и предмет врати на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа која је одржана без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводима да се пресуде заснивају на незаконитим доказима: извештају ПУ Краљево о форензичком прегледу лица места од 30.03.2024. године, фотодокументацији ПУ Краљево ОКП Одсек за оперативну форензику УВ 293/24 од 30.03.2024. године и фотографијама оштећеног АА, сачињене након повређивања, а забележене на ЦД.

С тим у вези истиче да су приложене фотографије оштећеног сачињене од стране затворског чувара, који није овлашћен да сачињава фототехничку документацију, нити је иста сачињена у складу са законом, нити је приликом сачињавања коришћен фотоапарат од стране полицијског службеника – криминалистичког техничара и то по наредби јавног тужиоца, већ су суду достављене фотографије из телефонског апарата непознате марке, а чије власништво није утврђено, нити је утврђено да ли су то аутентичне фотографије. Имајући наведено у виду, бранилац закључује да су исте прибављене на незаконит начин. Поред тога истиче да су Кривичним закоником прописани чланом 143. КЗ и 144. КЗ као кривична дела неовлашћено прислушкивање и снимање и неовлашћено фотографисање, на који начин се оваквим незаконитим поступањем остварују елементи наведена два кривична дела. Осим тога, бранилац истиче да мора постојати наредба за вештачење, а не може полиција самоиницијативно да обради и достави снимак и фотографију суду. На основу овако прибављеног незаконитог доказа вештак је дао свој налаз и мишљење.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

У списима предмета налази се извештај ПУ Краљево о форензичком прегледу лица места од 30.03.2024. године са фотодокументацијом ПУ Краљево ОКП Одсек за оперативну форензику УВ 293/24 од 30.03.2024. године и ЦД на коме је нарезана фотодокументација сачињена поводом фиксирања лица места, као и ЦД са видео снимком који су забележиле надзорне камере Окружног затвора у Краљевоу за дан 29.03.2024. године.

У даљем току поступка Главни јавни тужилац ОЈТ у Краљевоу је доставио Основном суду у Краљевоу, дана 24.10.2024. године, поднесак Кт 388/24 у чијем прилогу је достављен ЦД са снимком надзорних камера Окружног затвора у Краљевоу, а који снимак, садржи и фотографије оштећеног, сачињене мобилним телефоном затворског стражара приликом обезбеђивања трагова кривичног дела и које представљају део доказног материјала у списима предмета. У даљем току поступка, на главном претресу дана 12.11.2024.године пред Основним судом у Краљевоу, на основу члана 405. став 2. ЗКП изведени су као доказ репродукцијом оптичког снимка забележеног на ЦД-у и увидом у фотографије.

По оцени Врховног суда, оваква доказна радња представља увид у садржај исправе, која је део крим.техничке документације, а што је сходно одредби члана 138. став 1. ЗКП предвиђено као један од начина на који се врши доказивање исправом. Како се, према томе, не ради о доказу прибављеном доказном радњом претресања, то за наведену доказну радњу није потребно испуњење услова прописаних одредбом члана 152. став 3. ЗКП, нити је било потребно спровести вештачење, како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче. Стога је предметни доказ по начину прибављања законит, а веродостојност његове садржине је предмет оцене суда у склопу оцене исказа оштећеног и сведока, који је тај доказ доставио полицији. Стога, ни по својој садржини овај доказ није незаконит, како се то неосновано у захтеву наводи.

Такође, не може се говорити о неовлашћеном сачињавању фотографија оштећеног, јер су исте сачињене уз сагласност оштећеног након повређивања, па се не може говорити о постојању кривичних дела из члана 143. и 144. КЗ, како то бранилац неосновано у захтеву наводи.

Имајући наведено у виду, по налажењу Врховног суда, фотографије оштећеног ни по начину прибављања, ни по садржини нису незаконит доказ, како то неосновано истиче у захтеву бранилац окривљеног, као ни други докази – извештај о форензичком прегледу лица места са фотодокументацијом, који је приложен уз кривичну пријаву и о којим доказима је јавни тужилац обавештен одмах након сачињавања истих од стране полиције, у складу са одредбама ЗКП.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази, да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка

1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом браниоца окривљеног Јована Симића.

Осталим наводима захтева, у оквиру исте повреде бранилац окривљеног оспорава начин извођења доказа фотографија оштећеног са ЦД, а не прибављања истог, као и доказну вредност вештачења, основног и допунског, вештака др Владимира Живковића, који је вршио увиду у ЦД и изјашњавао се на примедбе браниоца окривљеног током поступка и наведено вештачење пореди са извештајем лекара специјалисте др Небојше Ђукића, на који начин полемиче са утврђеним чињеничним стањем и доказном снагом вештачења у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, како повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то се Врховни суд у оцену ових навода није упуштао.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче и повреду одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП, али наведену повреду не образлаже, односно не конкретизује у чему се наведена повреда састоји, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, па се Врховни суд у разматрање ове повреде није упуштао, јер у том делу захтев нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић